

[Hans Rasmussen.]

ved hjælp af særlig sagkyndig bistand at få fornødne ændringsforslag udarbejdet, så hele befolkningen kunne dækkes, er en umulig opgave for nærværende at klare. Der må en vis tid hertil, en vis gennemarbejdning af problemerne. Ét er, at man kan tage det organiserede arbejdsmarked, noget andet er det, når man skal ud til hele befolkningen. Jeg må derfor på mit partis vegne erklære mig tilfreds med den embedsmandskommission, som socialministeren har nedsat, og som efter en rimelig tid må føre os frem til det fælles mål, som alle i det nedsatte folketingsudvalg gerne ser nået.

I udvalget har det ærede medlem hr. Adolph Sørensen som et mindretal ikke kunnet tiltræde den af den højtærede arbejdsminister foreslåede ændring under nr. 3, der omhandler en udtagning af dispensationsbestemmelserne for funktionærer, ligesom det ærede medlem heller ikke har kunnet tiltræde ændringsforslagene nr. 7 og 11, der tager sigte på indførelse af en enkepensionsordning. Nu tror jeg ikke, at det ærede medlem i og for sig ønskede at tage nogen særstilling. Årsagen må vel nærmere søges i, at det ærede medlem fandt, at når man havde givet de to hovedorganisationer på arbejdsmarkedet den opgave inden for en bestemt tidsfrist at fremsætte et forslag til løsning af spørgsmålet om Arbejdsmarkedets Tillægspension, burde man ikke foretage sådanne væsentlige ændringer, som folketingsudvalget har fundet påkrævet. Der er vel derfor mere tale om en loyalitetsholdning fra det ærede medlem end om nogen realitetsbetonet modstand mod, hvad et flertal i folketingsudvalget har fundet rimeligt, når vi nu havde fået lovforslaget her overdraget til færdiggørelse.

De ændringsforslag, som mindretallet, det ærede medlem hr. Chr. Madsen fra socialistisk folkeparti, har stillet, finder jeg ikke egnede til at kunne tiltrædes. Jeg tvivler ikke på det ærede medlems gode vilje, men når vi ved, at der forud for lovforslagets behandling er foretaget meget nøje beregninger over holdbarheden vedrørende de indbetalte kontingenter, forekommer det mig, at det ærede medlem ikke har været alt for nøjeregnende med hensyn til fastsættelse af de årlige tillægspensioner

i forhold til ancienniteten, som de enkelte tillægspensionister kunne opnå.

Som det under første behandling blev fastslået, er det en ordning, der både indeholder en fordelingsfaktor og et præmiereservesystem. Det synes jeg ikke man bør glemme, når man i øvrigt vil stille sådanne ændringsforslag.

Når det ærede medlem hr. Chr. Madsen finder, at de fastsatte tillægspensioner på længere sigt er vel små, kan jeg henvise til, at bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, jfr. lovforslagets § 14, kan foretage jævnlige undersøgelser, dog mindst hvert tredje år, og herudfra få konstateret, om ikke overskuddet helt eller delvis kan anvendes til en forhøjelse af pensionsbeløbene. I denne forbindelse skal der også tages hensyn til den skete prisudvikling og landets økonomiske forhold. Dette indebærer, så vidt jeg kan se, at mulighederne for, at man kan tilgodese ønsket om en forhøjelse af pensionssatserne, hvis inflationen skulle blive for voldsom, må være til stede.

Det ærede medlem hr. Chr. Madsen går også videre, når det drejer sig om enkepensionen, men når folketingsudvalgets flertal ikke har stillet forslag om en større forhøjelse af bidragene, så finder jeg det ikke rigtigt, at vi går videre. Vi bør holde os til ministerens af flertallet tiltrådte ændringsforslag, som måske godt kan give den kommende administration forskellige vanskeligheder at beskæftige sig med.

Det ærede medlem hr. Chr. Madsen skriver i sine bemærkninger i betænkningen, at svenske arbejdsgivere i 1964 til den svenske tillægspension indbetaler 7½ pct., og denne afgift er jo ret stor i forhold til det beløb, som danske arbejdsgivere skal udrede, og som vel alt i alt kommer til at andrage omkring 1 pct. Nu skal den afgift på 7 pct. — ikke 7½ pct. — som svenske arbejdsgivere indbetaler i 1964, tages med en vis modifikation. Procenten regnes nemlig ikke af den samlede arbejdsløn; den afgiftspligtige del af lønnen er den del af den ansattes årlsløn, der ligger over 4.500 sv. kr., og jeg vil derfor regne med, at det afgiftsbeløb, som de svenske arbejdsgivere skal betale, nærmere ligger omkring 4-4½ pct.

Jeg skal derefter kort omtale de stillede ændringsforslag. Ændringsforslag nr. 1 æn-